

[Lone Dybkjær]

bedring for de selvstændige og landmændene. Der er altså indeholdt de ordninger for de selvstændige og landmændene, som fru Tove Niemann sagde der ikke var.

Hr. Tinning har jeg allerede takket, men hr. Tinning rejste to spørgsmål. Spørgsmålet om den fulde lønkomensation mener jeg sådan set i forhold til den lovgivning, vi i øvrigt har, ikke er et folketingsanliggende. Det, vi beskæftiger os med her, er primært spørgsmålet om en forbedring af dagpengeloven. Det kan da godt være, der på et eller andet tidspunkt kommer en fuld lønkomensation, og så mener jeg, det bør være et overenskomstliggende; det er tænkeligt, at hr. Tinning ikke er enig med mig i det.

Men så vil jeg godt sige til hr. Tinning, at netop når der kun er tale om en dagpengekompensation – og her taler vi om solidaritet, sociale hensyn og alt muligt andet – er det faktisk mere socialt og mere hensynsfuldt over for de dårligere stillede at fastholde dagpengene end at tage fuld lønkomensation, for den fulde lønkomensation kommer i højere grad end dagpengekompensationen de mere velstillede i samfundet til gode, navnlig hvis der er tale om, at det er kvinder, der i det væsentlige vil benytte sig af ordningen.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt det skal være faderen eller samleveren, og det er faktisk et spørgsmål, vi har drøftet, og der ligger ikke nogen særlig, jeg tror, hr. Tinning brugte udtrykket politisk finte i det. Nej, der ligger det i det, at vi synes, det måtte være rimeligt at nævne faderen, og så kunne vi se under udvalgsbehandlingen, om der var behov for at få andre ind i billedet. Jeg mener, det kan være rimeligt, at man skriver den biologiske fader eller adoptanten. Jeg synes til gengæld ikke, man nødvendigvis skal give en hvilken som helst samlever den ret til at tage orlov, som faderen har, så jeg mener, at det, det vil være rigtigt at overveje at indføre, er adoptanten eller den biologiske fader, altså dem, der faktisk er villige til at tage et medansvar for det barn også på lang sigt, fordi det er vel det, som dette forslag dybest set skal betyde. Det skal betyde, at de forældre taget i lidt bredere forstand, der er villige til at tage et ansvar, villige til at være sammen med barnet senere hen, får nogle bedre muligheder, end de har i dag, og også får et bedre grundlag for dette samvær, end de har i dag.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg kan ikke lade fru Lone Dybkjær bemærkninger, hvor fru Lone Dybkjær både er kritisk over for arbejdsmarkedets parter og endog over for vores udmærkede socialminister og over for mig, stå uimodsagt. Nu har fru Lone Dybkjær og jeg kendt hinanden i mange år, så jeg tror, at vi inderst inde kender hinandens holdninger. Men fru Lone Dybkjær bebrejdede mig, at jeg i mit første indlæg havde anført, at der var nogle praktiske problemer forbundet med, at kvinder kunne have graviditetsorlov; de skulle efter det radikale venstres forslag have en barselorlov på meget lang tid, og så kunne man eventuelt også, som jeg sagde, gemme noget af sin ferie. Så siger fru Lone Dybkjær, at der stadig væk er brug for kvindesagen. Ja, det er der, for det, jeg sagde i mit indlæg, var ikke, at jeg mener, det bør være sådan, men at jeg frygter, at det vil blive sådan, at det rent faktisk er kvinderne, der vil tage orloven. Så kan man sige: ja men vi håber på, det vil virke anderledes, men det eneste sted, vi rigtig kan se på, hvordan erfaringerne har været, er Sverige. Der har man dels en lang barselorlov, dels en orlov til fædrene, og erfaringerne fra ordningen i Sverige er den, at da man indførte barselorlov til fædre, var der minimalt få fædre, der i begyndelsen brugte denne ordning. Nu er man kommet op på, at omkring 10 pct. af fædre bruger deres ret til barselorlov. Det siger jeg ikke ud fra et ønske om, at det skal være 10 pct. af fædrene, der gør dette, hvis man valgte at gennemføre det radikale venstres forslag, men ud fra en realistisk betragtning af forholdene på arbejdsmarkedet i dag er man nødt til, når man diskuterer børnefamiliernes vilkår, også at diskutere de problemer, kvinderne reelt har på arbejdsmarkedet, ikke i det ligestillingssamfund, som vi ønsker os, men i det samfund, som vi rent faktisk lever i i dag. Hvis man gennemfører det radikale venstres forslag, tror jeg, vi ville komme til at stå over for nogle problemer, som fuldkommen svarer til dem, man har haft i Sverige, og at det vil tage os år, før vi får den mentalitetsændring, der skal til for, at mænd føler, at det er lige så naturligt, at de også har, skal vi sige ansvaret eller glæden ved at tage en barselorlov, en omsorgsorlov, eller hvad det